



ရက္ခစိုင်းမယားနှင့်
အခြားပြိတ္တာများ
ချစ်ဦးညို

၃ ၈ ၈ ၁ ၉ ၆

စာရေးသူမှ

‘ပြိတ္တာ’ ဟူသည်မှာ အပ္ပါယ်လေးဘုံသား

အပါအဝင်ဖြစ်သောမကောင်းကျိုးခံ သတ္တဝါတစ်မျိုး ကိုခေါ်ကြောင်း
ပါဠိသက်ဝေါဟာရ အဘိဓာန်က အနက်ဖွင့်ပေးထားပါသည်။

သေသူသည် တစ်စက္ကန့်သော်မှ မကြာသည့် အချိန်အတွင်း
ဘဝအသစ်မှာဖြစ်သည့်အတွက် သူ့ကို ရည်စူးပြီး သပိတ်သွတ်ကြသည်။

(ဤနေရာတွင် ဘဝဟောင်းရုပ် နာမ်ချုပ်ငြိမ်းပြီး ရုပ်နာမ်အသစ်ဖြင့်
ဘဝအသစ်ဖြစ်ခြင်းဟူ၍ ယူရန် အရေးကြီးပါသည်။)

(အသက်ဝိညာဉ်သည် သေသူ၏ ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှ မပျက်စီးဘဲ
တည်မြဲလျှက်ထွက်သွားပြီး၊ နောက်တစ်ဘဝမှာ သွားဖြစ်သည့်အတွက်
ယင်းအသက်ဝိညာဉ်ကို ရည်စူးပြီး သပိတ်သွတ်သည်ဟု ယူဆလျှင်ကား
သဿတဒိဋ္ဌိ၊ တည်မြဲအယူမှားခေါ် မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ ဖြစ်သွားပါသည်။)

အကယ်၍ သေသူသည် ပြိတ္တာဘဝ၌ ရုပ်နာမ်အသစ်ဖြစ်ကာ
ဘဝအသစ်များ (ရနေခဲ့သော်) သူ့ကို ရည်စူးပြုသော ကုသိုလ်ကို ဝမ်းမြောက်နုမော်
သာဓုခေါ်နိုင်ပြီး သူ့မှာ ဆင်းရဲဒုက္ခလွတ်ပါစေ၊ စည်းစိမ်ချမ်းသာရပါစေ...ဟူ၍
ရည်ရွယ်လျက် သပိတ်သွတ်ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ပြိတ္တာတို့သည် (ကမ္မဝိပါက ဇိဒ္ဓိ၊ ကံ၏ အကျိုးကြောင့် ဖြစ်သော
တန်ခိုး) အရ လူ့ဘဝမှာ သူပြုခဲ့သော မကောင်းမှုကြောင့် ယခု ဤသို့

ပြိတ္တာဖြစ်ရကြောင်း သူတို့အလိုအလျောက် သိကြသည်ဟု လေ့လာရပါသည်။
ပဋိသန္တိဒါမဂ်နှင့် ဝိသုဒ္ဓိမဂ် စသည်တို့တွင် တန်ခိုးဣန္ဒြိယဆယ်ပါး ကိုဖွင့်ပြရာ၌
ငှက်များ၊ နတ်များ၊ အချို့လူများ၊ အချို့အပါယ်ဘုံသားများ၊ ကောင်းကင်၌
သွားလာနိုင်ခြင်း၊ မျက်စိအမြင် အထူးစင်ကြယ်ခြင်း တို့သည်
ကမ္မဝိပါကဇိဒ္ဓိကြောင့်ဟု ဖော်ပြကြသည်။

ဘဝတစ်ပါးသို့ ပြောင်းသွားပြီးကုန်သော သူကို “ပေတာနံ၊
ကာလင်္ကတာနံ” ဟု ခေါ်သကဲ့သို့ ချမ်းသာသုခ အလျဉ်းမရှိ၊ ဆင်းရဲ အတိဖြစ်ကာ
ပြိတ္တာဘုံဘဝသို့ ရောက်သွားသူ(ဝါ) ပြိတ္တာဖြစ်သွားသူကို လည်း ‘ပေတ’ ဟု
ဆိုပါသည်။ ပေတဟူသော ပါဠိမှ ပြိတ္တာဟူ၍ မြန်မာဝေါဟာရဖြစ်လာပေသည်။

*

လူတို့သည် အကုသိုလ်ဒုစရိုက်အမှုတို့ကို ပြုမိမှားကြပြီး
မိမိတို့ပြုလုပ်သော အကုသိုလ်ကံကြောင့် ပြိတ္တာဖြစ်ကြရသည်။

သို့ဖြစ်၍ ပြိတ္တာတို့ အကြောင်းကို လေ့လာလျှင် ပြိတ္တာဘဝသို့
နစ်မြုပ်ပို့ဆောင်သော အကုသိုလ်ကံ အမျိုးမျိုးအကြောင်းကို တွေ့ရပေမည်။

ထိုအကုသိုလ်ကံတို့၏ ခါးသီးကြောက်မက်ဖွယ် အဖြစ်
မြင်ကွင်းဖြစ်ရပ်တို့ကိုလည်း တွေ့ရပေမည်။ ထိုသို့သိကြရသဖြင့် ပညာဉာဏ်
ရှိသူတို့၌ သံဝေဂဉာဏ် ဖြစ်ပေါ်လာရသည်။

“မကောင်းမှုရှောင်၊ ကောင်းမှုဆောင်၊ စင်အောင်စိတ်ကိုထား”

ဟူသော ဘုရားအဆူဆူတို့၏ သာသနာ (အဆုံးအမ) အတိုင်း

မကောင်းမှုကို ရှောင်ရာ၌ ပြိတ္တာဝတ္ထုတို့သည် တစ်တပ်တစ်အား
ပါဝင်နေကြပါမည်။

ဤသို့သော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ဘုရားရှင်လက်ထက်တော်က
ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သော ပြိတ္တာတို့ အကြောင်းကို စုပေါင်းမှတ်တမ်းတင်လျက်
ပေတဝတ္ထုဟူသော တရားတော်ကို သင်္ဂါယနာတင် ဆရာမြတ်တို့က
စုစည်းဖော်ပြပေးခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

*

ဝတ္ထု စာပေအနုပညာကိစ္စတို့၌ အသီးသီး အသကသော ရည်ရွယ်ချက်၊
ညွှန်းချက်များရှိကြပေရာ ဤ' ရက္ခစိုးမယားနှင့် အခြားပြိတ္တာများ' စာအုပ်ငယ်ကို
ရေးသားရာတွင်လည်း ကျွန်တော့်၌ တစ်စုံတစ်ခုသော ညွှန်းချက်ရှိပါသည်။
တစ်နည်းအားဖြင့် ဤစာအုပ်ကို ရေးရာ၌ တိုက်ရိုက်ရည်ရွယ် ပစ်လွှတ်သော
စက်ဗဟိုတစ်ခု ရှိပါသည်။

ထိုစက်ဗဟိုပစ်ကွင်းမှာ ပါဠိကျမ်းတတ်၊ စာတတ်၊
အဋ္ဌကထာဋီကာတို့ကို ကျွမ်းကျင်နှံ့စပ်ကြကုန်သော ရဟန်းပညာရှိ၊ လူပညာရှိများ
မဟုတ်ပါ။ မိမိထက် သီလသမာဓိ ပညာရင့်ကျက်မြင့်မားကြကုန်သော
ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်များအား မိမိညွှန်းဆို မရည်ရွယ်ဝံ့ပါ

ကျွန်ုပ် ရည်ရွယ်သည်မှာ ဗုဒ္ဓအဆုံးအမ(သာသနာ)၌
ညွှတ်နှူးသက်ဝင်ကြသော လူငယ်လူရွယ်စာဖတ်သူများ ဗုဒ္ဓကျမ်းဂန်နှင့်
အဋ္ဌကထာလာ ဘာသာရေး ဗဟုသုတများကို လေ့လာလိုက်စားကြသော
အနာဂတ်၏ သာသနာ့ အာဇာနည် အလောင်းအလျာများ ဖြစ်ပါသည်။

ပြိတ္တာဟူသည် အဘယ်နည်း။ အဘယ်ကြောင့် ပြိတ္တာဖြစ်ရသနည်း။

ပြိတ္တာဘဝမှ မည်သို့ ကျွတ်လွတ် နိုင်သနည်း။ အပါယ်လေးဘုံ အပါအဝင် ပြိတ္တာအဖြစ်သို့ မည်သည့်ဒုစရိုက်များက ပို့ဆောင်သနည်း။ စသော အချက်များကို လူငယ်လူရွယ်စာဖတ်သူတို့ သိသည်ထက်ပို၍ သိကြစေခြင်းငှာ ဤဝတ္ထုတိုများကို ရေးပါသည်။

ဤစာမူများကို ရေးသားရာ၌ ပေတဝတ္ထု အဋ္ဌကထာဆရာ ရှင်ဓမ္မပါလ၏ တိရောကုဋ္ဌပေတဝတ္ထု(ပါဠိ)ကို ပဲခူးမြို့၊ သာသနာ့မဏ္ဍိုင် ပါဠိတက္ကသိုလ် ကျောင်းတိုက်၊ ဆရာတော် ဦးပညာဇောတ ဘာသာပြန်တော်မူခဲ့သည့် ပေတဝတ္ထု ဘာသာပြန်ကျမ်းကြီးအား လက်ရင်းထားပါ သည်။

အဆက်ဆက် သာသနာတော်ကြီးကို ထမ်းရွက်သယ်ဆောင်ကာ လောကအကျိုး၊ သံသရာအကျိုး ရှေ့ပြုစုတော်မူခဲ့ကြသော သာသနာ့ သူရဲကောင်း ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်ကြီးများ၊ ကြားဆရာ၊ သင်ဆရာ၊ မြင်ဆရာအပေါင်းနှင့်တကွ သာသနာ့မဏ္ဍိုင် ဆရာတော်ကြီး ဦးပညာ ဝံသတို့၏ ကျေးဇူးတရားကို ရှိခိုးပူဇော်အပ်ပါသည်။

ချစ်ဦးညို

၁၉၉၅၊ စက်တင်ဘာ

*

ရာဇဂြိုဟ်ကောင်းထက်ဝယ်

ဦးစွာပထမ မြွေတွေကို မြင်ရ၏။

နန်းတော် စက်ခန်းဆောင်၏ တိုင်လုံးကိုပတ်နေသည့် မြွေတွေက တစ်ကောင်နှင့် တစ်ကောင် ယှက်လိမ်ထွေးပတ်လျက် တချို့ရှိ အော်မြည်ကြသည်။ ကြည့်နေရင်းမှာပင် တိုင်လုံးကြီးသည် လူတစ်ယောက် သဏ္ဌာန် ဖြစ်သွားသည်။ ထိုလူကို ကောင်းကောင်းမြင်ဖူးပါသည်ဟု ကြည့်နေဆဲ မြွေများ၏ တွန့်လိမ်ကွေးကောက် ကိုယ်လုံးများအောက်မှာ ထိုသူ၏ မျက်နှာပေါ်လာ၏။

အလိုလေး . . . အရှင်ဒေဝဒတ်ပါလား။

အရှင်ဒေဝဒတ်သည် မိမိထံသို့ စူးစူးရဲရဲ ကြည့်ရင်း တဟားဟား အော်ဟစ် ရယ်မောနေ၏။ သို့သော် ရယ်မောနေခြင်းမှာပင် သူ့မျက်နှာကြီးသည် ကြောက်မက်ဖွယ် နီညိုညစ်ပုပ်လာကာ အရယ်ရပ်သွားပြီး ဝမ်းခေါင်းသံကြီးဖြင့် အော်ဟစ်နေပြန်သည်။ အသံနက်ကြီးက မိမိ တစ်ကိုယ်လုံးသို့ ထိုးဖောက်လာသည်။ ထို့နောက် ရုတ်ခြင်းပင် မြွေတွေ အထွေးထွေးဖြင့် အရှင်ဒေဝဒတ်သည် ပျောက်ကွယ်သွား၏။

နန်းတော်တိုင်လုံးကြီးသာ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ ခြေလှမ်းတွေမှာ တစ်ယောက်ယောက်က တွန်းထိုးနေသည်အလား တိုင်လုံးကြီးဆီသို့ တရွေ့ရွေ့ တိုးချဉ်းသွားနေသည်။ မသွားဘူး . . . ငါမသွားပါရစေနဲ့ဟု အော်ဟစ်ရုန်းကန်နေသော်လည်းမရ။

တိုင်လုံးကြီးအနီး ရောက်သွားသည်။ လက်တစ်ကမ်းအရောက်တွင်
နန်းတော်တိုင်လုံးကြီးသည် တဒီးဒီးမြည်ကာ နေရာမှာပင် တရစပ်
လည်ပတ်သွားသည်။ လည်ပတ်နေရင်းဖြင့် အောက်သို့ တဖြည်းဖြည်းကျုံ့ဝင်သွားရာ
နောက်ဆုံး တွင်းဟောင်းလောင်းပေါက်ကြီးသာ ကျန်တော့၏ ။

ထိုဟောင်းလောင်းပေါက်ကြီးမှ အောက်သို့ငုံ့ကြည့်မိပြန်သည်။
မမှန်းဆနိုင်လောက်အောင် နက်လှသော ဟိုးအောက်ခြေတွင် အရှင်ဒေဝဒတ်က
လက်ယပ်၍ လှမ်းခေါ်နေ၏ ။ ဒီကိုလာခဲ့...မင်းသား...ဒီကိုလာ။ ထိုစဉ်
မသွားနဲ့သားတော်...လိုက်မသွားနဲ့ဟူသော အသံက အနီးမှကပ်၍
ပေါ်လာပြန်သည်။ ခမည်းတော်ကြီး၏ မျက်နှာကို မတွေ့ရဘဲ ခြေဖဝါး
နှစ်ဖက်ကိုသာ နီးကပ်စွာ တွေ့လိုက်ရ၏ ။ ထိုခြေဖဝါးတို့တွင်
သွေးတစ်စက်စက်ကျဆင်း စိုရွဲနေသော၊ ဓားဖြင့်မွန်းထားသည့် ဒဏ်ရာများ။

ဟား ဟား ဟား... လာပါမင်းသားရဲ့၊ ဒီကိုဆင်းလာခဲ့စမ်းပါ။

မသွားနဲ့သားတော်...လိုက်မသွားနဲ့

မြွေဟောက်ကောင်တွေက တချို့ချို့ တွန်မြည်။

အဇာတသတ်သည် ချောက်ချားထိတ်လန့်စွာ လန့်နိုးသွားလေသည်။

*

အစဉ်တစိုက် မြင်မက်နေသော အိပ်မက်ဆိုးများ အနက်မှ တစ်ခုသော
အိပ်မက်။ မိမိတစ်ကိုယ်လုံး ချွေးတွေ ရွဲနစ်နေပြီး အင်မတန် မောဟိုက်နေပြီဟု
သိလိုက်သည်။ ပူလောင်သော ရင်တွင်းမှာ ရေငတ်သည့် ဝေဒနာက ဖိစီးသည်။
လည်ချောင်းများအက်ကွဲခြောက်သွေ့နေသည်။

အိပ်မက်ဆိုးတွေကို ညစဉ်မြင်မက်ခဲ့သည်မှာ ကြာလေပြီ။

ကြောက်မက်ဖွယ် ထိုအိပ်များတွင် အရှင်ဒေဝဒတ်၊ မြွေများနှင့် ခမည်းတော်ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးတို့သည် အမြဲပါဝင်နေကြ၏။ ညဉ့်သည် မိမိ အတွက် အိပ်မက်ချို့ မဟုတ်တော့ဘဲ ခြောက်အိပ်မက်များ ကြီးစိုးရာ ကာလ အပိုင်းအခြား ဖြစ်နေပေပြီ။

အဇာတသတ်သည် စက်ရာခုတင်မှ ထခဲ့ကာ ပြာသာဒ်ထိပ်ဆုံးသို့ တက်လာခဲ့လေသည်။

အမြင့်ဆုံးနေရာမှ နေ၍ စီးမိုးဖြန့်ကျက်ကြည့်လိုက်၏။ ရာဇဂြိုဟ်ကား နှစ်ခြိုက်မွေ့လျော် အိပ်စက်ပျော်နေပေပြီ။ မအိပ်နိုင်သူကား ရာဇဂြိုဟ်ပြည့်ရှင် ဘုရင်ဘုရင်မင်းမြတ် ဖြစ်နေသည်။ ခြောက်အိပ်မက်များ၏ ရိုက်ပုတ်နှိပ်စက်မှုဖြင့် ညဉ့်စဉ် သန်းခေါင်ကျော်တိုင်း တစ်ကိုယ်ထီးတည်း ဤနည်းဖြင့် ပြာသာဒ်ထိပ်ဆုံးထပ်သို့ တက်လာခဲ့ရသည်။

မဂဓနိုင်ငံတော်၏ ကောင်းကင်အဇ္ဈာသည် ကြယ်စုံတို့ဖြင့် လင်းလက်နေ၏။

ညဉ့်လေပြည်ကို အားပါးတရ ရှိုက်သွင်းလိုက်သည်။ မောဟိုက်ခြင်းများ အတန်အသင့် ပြေလိုပြေငြား။

ထိုအချိန်မှာပင်-

အရှေ့ဘက်ကောင်းကင် တစ်နေရာဆီမှာ တရိပ်ရိပ် ပျံသန်းလာသော အရာတစ်ခုကို မူရီလရောင်အောက်တွင် အထင်အရှား တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ပျံသန်းလာသော အရာသည် လူတစ်ယောက်၏ သဏ္ဌာန် အဖြစ် ထင်ရှားလာသည်။ တစ်စတစ်စ နန်းမြင့်ပြာသာဒ်ဆီသို့ နီးလာသည်။ အိပ်မက်မဟုတ်။ တကယ်ပင် ထင်ရှားတွေ့မြင်နေရခြင်း။

အို- ဦးပြည်း ခေါင်းတုံးနှင့်ပါကလား။ ဒါဟာ ရဟန်းတစ်ပါးပေါ့။

“အရှင်- အရှင် ခေတ္တဝံ့ပါဦး”

အဇာတသတ်မင်းက လှမ်းပြောလိုက်ရာ ကောင်းကင်ထက်မှ သဏ္ဌာန်သည် လေထဲမှာ တန့်ရပ်သွား၏ ။ ထင်ရှားပြတ်သားစွာ မြင်ရပေပြီ။ အလိုလေး...ဘယ့်နှယ်ပါလိမ့်...ဦးခေါင်းကတုံးနဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ရဟန်းတစ်ပါး မဖြစ်နိုင်။ ကိုယ်ခန္ဓာအသွင်က ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ကြုံလို့နေသည်။ အရိုးအပြိုင်းပြိုင်း ခန္ဓာတွင် `ကြွက်သားများမရှိ။ ငေါငေါထွက်သော နံရိုးများ၊ လက်ဖျံများ၊ ပခုံးရိုးများ၌ အကြောတွေကိုချည်း ခုံးခုံးမောက်မောက် တွေ့နေရသည်။ အလို- သူ့မှာ အဝတ်အစားလည်းမရှိ၊ လုံးတီးကိုယ်ပါကလား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကောင်းကင်ခရီး နှင်လာသည်ဆိုတော့ သူ့မှ ကမ္မဇိဇ္ဇိ တန်ခိုး တစ်ခုခုတော့ ရှိလေမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ အဇာတသတ် ထိုသဏ္ဌာန်အား လှမ်းပြောလိုက်လေသည်။

“အရှင် ညဉ့်အချိန်မှာ ဘယ်အရပ်ကို ဘာကိစ္စနဲ့ သွားနေပါသလဲ၊ အလိုရှိသမျှ မိန့်ပါ၊ လိုအပ်တာကို ကျွန်ုပ်ပြည့်စုံအောင် ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်ပါလိမ့်မယ်”

ထိုသဏ္ဌာန်က ကောင်းကင်တွင် ရပ်နေခြင်းကပင် ပြန်ပြော၏ ။

“ကျွန်ုပ်ကို အရှင်လို့ မခေါ်လိုက်ပါနဲ့ မင်းကြီး၊ ကျွန်ုပ်ဟာ ရဟန်းမဟုတ်ပါဘူး”

သူ့အသံကလည်း ခြောက်ကပ်ကွဲအက်ကာ သေးမျှင်စူးရှစွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဒါဖြင့်- သင်ဘာလဲ”

“အလွန်နိမ့်ကျ ညံ့ဖျင်းတဲ့ ဘုံကပါ၊ ကျွန်ုပ် ပြိတ္တာပါ...”

အဇာ တသတ်သည် ကြောက်ရွံ့စက်ဆုပ်ခြင်းမရှိသော်လည်း၊

မိမိထင်သလို

ရဟန်းတစ်ပါး မဟုတ်သည့် အတွက် စိတ်ပျက်သွား၏။ သို့သော်
ထိုဦးပြည်းခေါင်းတုံးနှင့် ပိန်လိုရှုံ့တွ သဏ္ဌာန်ကိုကား စိတ်ဝင်စားမိလေပြီ။

“သင် ပြိတ္တာ ဆိုရင် အခု ဘာကိစ္စနဲ့ ဘယ်ကိုသွားနေသလဲ”

“ကျွန်ုပ်ရဲ့ သမီးရှိရာ အန္တကဝိန္ဒမြို့ကို သွားမလို့ပါ”

မိစ္ဆာ အယူကို အခြေခံလျက် ဘဝတစ်လျှောက်လုံး လွဲမှားစွာ
ရှင်သန်ခဲ့သည်။

အလှူဒါနဟူသည်မှာ ပစ္စည်းဥစ္စာတို့ကို အလဟဿ
အကျိုးမဲ့ဖြုန်းတီးပစ်ခြင်းဖြစ်၏။

ပေးကမ်းစွန့်ကြဲ ဟူသည်မှာ မိမိ ရှာဖွေထားသော ပစ္စည်းများကို
မိုက်မဲစွာ ဖျက်ဆီးပစ်ခြင်း ဖြစ်၏။ အလှူခံတွေက “အလကားရသည့် ပစ္စည်းတွေကို
လက်ခံရင်း...မိမိ ကို အရူးပဲ”

ဟုဟားတိုက်နေကြမည်သာ။

ဒါကြောင့် ရသမျှရှာ၊ ရှာသမျှစု၊ စုသမျှကို ကိုယ့်အတွက်လဲသုံး၊ ဒါပဲ
ကိုယ်မရှိတော့ ဘယ်သူကမှ လာပေးကမ်း ချေးငှားမည် မဟုတ်။

ညွှဲလိုက်စမ်း။ လောကကြီးမှာ ပျော်ရွှင်တပ်မက်စရာ
ကာမဂုဏ်အာရုံတွေဆိုတာ အများကြီး။ အဝတ်အထည်တွေ၊ စားစရာတွေ၊ အမွှေး
အကြိုင်တွေ၊ အသုံးအဆောင်တွေ၊ ပြီးတော့ မိန်းမလှလေးတွေ၊ ဒါမှ
လူဖြစ်လာရကျိုး နပ်တော့မည်ပေါ့။ ဗာရာဏသီသူ `ကြွယ် စူဠဆိုတဲ့ ဘဝဟာ
ဘယ်လောက်ပျော်စရာ ကောင်းသလဲ။ အလိုရှိသမျှ ကာမဂုဏ် အာရုံတွေကို
ခံစားနိုင်ဖို့ အတွက် ငွေကြေးဥစ္စာ စည်းစိမ်ဆိုတာ အလျှံပယ်ပင်။ လောကကြီးမှာ

ပျော်ရွှင်ဖို့သာ အဓိက ဖြစ်သည်။ လေးလံသော အရာတွေကို မတွေးနှင့်၊ မကြံနှင့်၊ မလုပ်နှင့်။

ဟေး...ငါ့ပစ္စည်း ငါ့စည်းစိမ်တွေဟာ ငါသုံးဖို့ပဲကွ၊ ဘာအလှူခံမှ မလာနဲ့၊ ဘယ်သူ့ကိုလဲမှ

မပေးနိုင်ဘူး။ ငါ့လိုပြည့်စုံချင်ရင် ကိုယ့်ဟာနဲ့ကိုယ် ရှာကြ...ဒါပဲ။ သွားစမ်းပါ ဘာလဲ အလှူဒါန။ ဒီမှာဖြင့် သုံးစွဲလို့ ပျော်လို့တောင် အားမရနိုင်သေး...
.ဟား...ဟား...တူရိယာ ဂီတသံတွေကြားမှာ၊ စားကောင်းသောက်ဖွယ်တွေနဲ့ ဝတ်ကောင်းစားလှတွေနဲ့၊ ပြီးတော့ ရှိုက်ကြီးဖိုငယ် အသွယ်သွယ်၊ အရွယ်ရွယ်သော မိန်းမတွေ ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ”

“ဒီလိုနဲ့ ဗာရာဏသီသဌေး စူဠ ဟာ ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီး နောက်မှာ အရှင်မင်းကြီး အခုမြင်တွေ့နေရတဲ့ ပြိတ္တာကြီး ဖြစ်လာပါတာပါပဲ”

အသားအသွေးကင်းကွာကာ အရိုးအကြောပြိုင်းပြိုင်းသာ ရှိပြီး အဝ ဆတ်တန်ဆာမဲ့လုံးတီးကိုယ်နှင့် ဦးပြည်းခေါင်းတုံး ပြိတ္တာကြီးက သူ့အကြောင်းကိုပြောပြလိုက်၏ ။

“စူဠသူဌေး ဘဝတုန်းက ကျွန်ုပ်မှာ အနုလာဆိုတဲ့ သမီးတစ်ယောက်ရှိခဲ့တယ်။ သူက အန္တကဝိန္ဒမြို့မှာနေတာ၊ အိမ်ထောင်ရက်သားကျနေပါပြီ၊ အခုသမီးက ကျွန်ုပ်ကိုရည်စူးပြီး ဆွမ်းအလှူလုပ်မလို့ စီစဉ်နေတယ်၊ အဲဒီ ကို ကျွန်ုပ်သွားမှဖြစ်မယ် အရှင်မင်းကြီး၊ သမီးရဲ့

အလှူမှာ ကျွန်ုပ်စားစရာ တစ်ခုခုရနိုင်တယ်၊ ကျွန်ုပ်မှာ ဆာလောင်မွတ်သိပ်လှတဲ့ဒဏ်ကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး ပူလောင်နေပြီ”

အဇာတသတ်မင်းသည် ပြိတ္တာအား ကရုဏာ သက်မိသွား၏ ။

“သင့်သမီးဆီ သွားလိုက်ပါ ပြိတ္တာကြီး၊ အဲဒီ ကနေ အလှူဒါန အဖို့ဘာဂကို ခံစားပြီးရင် ကျွန်ုပ်ထံ ပြန်လာခဲ့ပါဦး၊ ကျွန်ုပ်ကလဲ သင့်ကို ပြုစုကျွေးမွေးပါဦးမယ်၊ ဘယ်လို လုပ်ရမလဲဆိုတာပဲ သိချင်ပါတယ်”

“ကောင်းပါပြီ အရှင်မင်းကြီး ကျွန်ုပ် ပြန်လာခဲ့ပါ့မယ်၊ အခုတော့ သမီးဆီသွားတော့မယ်၊ ဟော... သမီးက ကွယ်လွန်သွားတဲ့ ဘိုးကြီး၊ မိကြီးတွေကိုပါ ခေါ်နေပြီ၊ ဘယ်သူတွေ သွားသွား မသွားသွား ကျွန်ုပ်ကတော့ သွားတော့မယ်”

လျင်မြန်သော အဟုန်ဖြင့် ပြိတ္တာသည် အနောက်စူးစူးသို့၊ ပျံသန်းရွေ့လျားသွားသည်။

အဇာတသတ်မင်းလည်း နန်းမြင့်ပြာသာဒ်ထက်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ မိမိ၏ အိပ်မက်ဆိုးများအကြောင်းကိုပင် ခေတ္တမေ့ပျောက်ကာ စူဠသုဋ္ဌေးဘဝမှ ပြိတ္တာဖြစ်လာသော သူအကြောင်း ကိုတွေးနေမိ၏ ။

ထိုစဉ်မှာပင် အနောက်စူးစူး အရပ်မှ ပျံသန်းလာသော ပြိတ္တာကြီးကို မြင်လိုက်ရပြန်သည်။ ပြိတ္တာကြီးသည် နန်းမြင့်ပြာသာဒ်ထိပ် ကောင်းကင်ထက်ဝယ် တစ်စုံတစ်ခုကို ကုတ်ဖက်တွယ်ကပ်နေသည့် အလား တန့်ရပ်နေပြန်၏ ။

“အလို ပြိတ္တာကြီး မြန်လှသည်လား။ သင့် သမီးဆီက ပြန်ခဲ့ပါလား၊ ဘာတွေစားသောက်ခဲ့ရသလဲ၊ ဘယ်လိုအမျှ အဖို့ဘာဂ ရခဲ့သလဲ”

ပြိတ္တာသည် ဟောက်ပက်ချိုင့်ဝင်နေသော အရေပြားဝမ်းဗိုက်ကို ဆုတ်ကိုက်လျက်..

“အရှင်မင်းကြီး ကျွန်ုပ်သမီးရှိရာ အန္တကဝိန္နမြို့ကို ရောက်ခဲ့ပါတယ်၊ သူကလဲ အလှူတွေပေးပြီး ကောင်းမှုလုပ်ရှာပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်ုပ်ဘာမှ မရခဲ့ပါဘူး”

“ဟင်...ဘယ်လိုကြောင့်လဲ”

“သမီး ကျွေးမွေးလှူဒါန်းတာက မိစ္ဆာအယူရှိတဲ့ ဒုဿီလပုဏ္ဏားတွေ၊ သီလပြည့်စုံတဲ့ သီလဝန္တပုဂ္ဂိုလ် အရှင်မြတ်တွေ မပါဘူး၊ ဒါကြောင့် သမီးအလှူဒါန အဖို့ဘာဂကို ကျွန်ုပ် မရခဲ့ပါဘူး”

“အို...ဟုတ်လား၊ အလှူဒါန အဖို့ဘာဂကို သင်ရအောင် ကျွန်ုပ်ဘာလုပ်ပေးရမလဲ ပြောပါ ပြိတ္တာကြီး”

“အရှင်မင်းကြီး ဘုရားရှင်ကိုဖြစ်စေ၊ ဘုရားရှင်ရဲ့ တပည့် အရိယာပုထုဇဉ် သံဃာကိုဖြစ်စေ၊ ဆွမ်း၊ အဖျော်၊ အဝတ်သင်္ကန်းတွေ နဲ့ ပြုစုကျွေးမွေးလှူဒါန်းပါ၊ ပြီးတော့ အဲဒီ အလှူရဲ့ အဖို့ဘာဂကို ကျွန်ုပ်ထံ ရည်ညွှန်းမှန်းဆ အမျှဝေပေးပါ၊ ဒီလိုမှ မလုပ်ရင် နှစ်လရှည်ကြာစွာကျွန်ုပ် ခံစားနေရတဲ့ ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးခြင်း ဒုက္ခကြီးက လွတ်ရမှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး၊ အမယ်လေး ကျွန်ုပ် ရင်ထဲမှာ ဝမ်းဗိုက်ထဲမှာ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ဆာလွန်းလို့ ပူလောင်လှပါပြီ၊ ‘ကယ်ပါဦး အရှင်မင်းကြီး’

*

အဇာတသတ်မင်းသည် နန်းပြာသာဒ်မှ ဆင်းခဲ့။

အချိန်ကားမိုးသောက်အရုဏ်ကျင်းခဲ့ပြီ။ နန်းတော် အမှုထမ်းများကိုခေါ်၍ အလှူပွဲ အတွက် ခင်းကျင်းစီမံစေကာ၊ ကိုယ်တိုင်လက်ဖြင့် သံဃာအား ပေးလှူသည်။ မြတ်စွာဘုရား အားလည်း အလှူသည် ပြိတ္တာတစ်ဦး ရည်စူးပေးလှူခြင်းဖြစ်ပါကြောင်း လျှောက်ထားသည်။

ထိုနောက် ပြိတ္တာအား ရည်ညွှန်းမှန်းဆ၍ အမျှပေးဝေလိုက်သည်။

အဇာတသတ်၏ အမျှဝေသံနှင့် မရှေးမနှောင်းပါပင် ရှေ့မှောက်၌
နတ်သားတစ်ပါးပေါ်လာသည်။

“အရှင်မင်းကြီး၊ ကျွန်ုပ် ပြိတ္တာဘဝမှ လွတ်မြောက်လို့ ယခုအခါ
အဝတ်တန်ဆာ အစားအစာ ပြည့်စုံတဲ့ နတ်သားဖြစ်ခဲ့ပါပြီ၊ အရှင်မင်းကြီးရဲ့
အလှူအဖို့ အမျှကိုကြည်ညို လေးနက်စွာ သာဓုခေါ်နိုင်ခဲ့တဲ့ အတွက် ကျွန်ုပ် ယခုလို
ဖြစ်လာရပါတယ်၊ ချမ်းသာခြင်းသို့ ရောက်ပါပြီ၊ ယခု ကျွန်ုပ်အလိုရှိရာ နတ်ဗိမာန်
ဘုံဌာနကို သွားပါတော့မယ်၊ အရှင်မင်းကြီးအားလဲ၊ ကောင်းကျိုးချမ်းသာပြည့်ပါစေ”

နတ်သားလည်းပျောက်ကွယ်သွားသည်။

အဇာတသတ်မင်းသည် မပြီးဆုံးတတ်သော ခြောက်အိပ်မက်များမှ
လန့်နိုးလေတိုင်း နန်းမြင့်ဘုံတော် ပြာသာဒ်ထက် တက်ခဲ့လေတိုင်း
ရာဇဂြိုဟ်ကောင်းကင်ကို တစ်မျှောတစ်ခေါ်ကြည့်ရင်း ပြိတ္တာကြီးကို
သတိရနေမိလေသည်။

(စူဠသေဋ္ဌိပေတဝတ္ထု)

*

ကြိတ်ဆစ်ကြောင့်

ကြည့်လိုက်လေတိုင်း တစ်မျှော်တစ်ခေါ် ကြိပ်တွေ ဖွေးဖွေးလှုပ်နေသည်။ မျက်စဉ်းညို အဆင်းရှိ၍ ၊ ကျည်ပွေးရိုးလောက် တုတ်ခိုင်ဝံ့ပြီးသော ကြိပ်ကြီးများမှာ အရည်ရွှမ်းလဲ့ မှည့်ဝင်းနေကြသည်။ လေအသုတ်တွင် တရဲရဲတဟဲဟဲ မြည်လျက်၊ တညီတညာ ယိမ်းငိုက်လှုပ်ရှားနေကြသော ကြိပ်ကြီးတော်ကြီးဆီက အသံမှာ “ငါတို့ကို ခူးယူချိုးပါလှည့်၊ ချို့မြှမ်းအံ့ အရည်တို့ကို စုပ်ယူကြပါလှည့်၊ အရသာထူးသော ကြိတ်ရည်ချို့ကို သောက်သုံးပြီး အားအင်လန်းဆန်း အမောအပန်းဖြေကြပါကုန်လှည့်” ဟု ကြွေးကြော်နေသယောင်ပင်။

အလေ့ကျပေါက်ကာ၊ အပြိုင်းအရိုင်း၊
ထွားကြိုင်းချင်တိုင်းထွားကြိုင်းလျက်၊ အချို့ရည်တို့ဖြင့် ပြည့်ဝနေသော
ထိုကြိပ်ကြီးတော် ကြီးတစ်ဝိုက်၌ မည်သည့် သက်ရှိတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မရှိ။
ယုတ်စွ အဆုံး ကြိတ်ရည်ချို့ချို့ကို သောက်သုံးမည့် ငှက်ငယ်၊ ပိတုန်းစသည့်
ပိုးကောင်မွှားကောင် ကျေးတိရစ္ဆာန်သော်မျှ မရှိ။ ကြိတ်တော်ကြီးကား
ချိုးယူခူးခြွေမည့်သူ ကင်းမဲ့ကာ၊ ဟီးဟီးထလျက် နေတော့သည်။

သို့သော် မကြာမီပင် ကြိတ်တော်ကြီးအနီးသို့ “တစ်စုံတစ်ခု” ချဉ်းကပ်လာ၏။
လှုပ်လှုပ်ရှားရှား အသွင်ကြောင့် ထိုအရာသည်
သက်ရှိသတ္တဝါဟုခေါ်နိုင်သော်လည်း အဆင်းသဏ္ဌာန်ကား ကျက်သရေ
ကင်းမဲ့လှစွာ၏ ။ ပိန်လှီကျုံ့ဝင်နေသော ရင်အုံထက်မှ နံရိုးပြိုင်းပြိုင်းအောက်မှ

ဝမ်းဗိုက်ကား ချိုင့်ဝှမ်းတစ်ခုနယ် ဟောက်ပက်ကြီး ဖြစ်သည်။ လက်မောင်း လက်ဖျံ ခြေတံတို့မှာ ကြိပ်အဖျားလောက်မျှပင်မရှိ၊ သေးသွယ်ပါးလျားရသည့် အထဲ၊ လယ်ပတ်ကြားအက်နယ်၊ အရေပြားများက ကွဲအက်နေကြသည်။

ထိုခန္ဓာကိုယ်ကိုပင် မနိုင်တနိုင် တရွေ့ရွေ့ ပင်ပန်းကြီးစွာ သယ်မကာ ထိုသဏ္ဌာန်သည် ကြိတောကြီးထဲသို့ တိုးဝင်လာ၏။ အလဲလဲ အပြိုပြို၊ အယိမ်းယိမ်းအယိုင်ယိုင်ဖြင့် ခက်ခဲစွာ ရွေ့လျားရင်း ကြိပ်အုပ်တွေ ကြားထဲရောက်သောအခါ ဘိုင်းခနဲ လဲကျသွားပြန်လေသည်။

ထိုသဏ္ဌာန်သည် တုန်တုန်ချိချိဖြင့် အားယူထလျက်၊ အနီးဆုံးကြိပ်ဆီသို့ လက်ကိုမြှောက်ကာ ကမ်းလင့်၏။ အရည်ရွှမ်းမှည့်နေသော ကြိပ်ကြီးထဲမှ အချိုရည်နံ့များက မွှေးကြိုင်ထုံသင်းနေ၏။ ထိုသဏ္ဌာန်၏ မျက်နှာအောက် လက်ထဲမှ မျက်လုံးအစုံမှာ သေးငယ်ပြူးကြောင်စွာဖြင့် ကြိပ်ကို အငမ်းမရ ကြည့်လျက်ရှိ၏။

ခြေက်သွေ့အက်ကွဲ နှုတ်ခမ်း၊ ညိုမည်းမည်းများကို ဖြတ်ကျော်လျက် သွားရည်များက စီးကျလာကြသည်။ ကြိရည်ချိုမွှေး ရနံ့တို့၏ နှိုးဆော်ဖမ်းစားခြင်းဖြင့် ငတ်မွတ်ခြင်းက ပိုမို နှိပ်စက်လာကြသည်။ သူ့လက်ကို တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် ကြိပ်ရံရာသို့ အလှမ်း ကြိပ်ရိုးကို လက်ချောင်းများဖြင့် ထိကိုင်မိတော့ခါနီး ၌ ...

ထူးခြားသော အခြင်းအရာများ ပေါ်ပေါက်လာ၏။

ကြိပ်မှ ကြိရွက်များသည် အပင်တွင် ကပ်နေရာမှ အသက်ဝင် လာသည့်နယ် လှုပ်လှုပ်ရွရွ ကွာကျလာ၏။ ထို့နောက် လက်လှမ်းနေသော ထိုသူ၏ ရင်အုံဆီသို့ ဦးတည်လျက် နိမ့်ဆင်းလာကြ၏။ ကြိရွက်များသည် ပျော့ပျောင်း ကွေးညွတ်နေရာမှ သန်လျက်သွားကဲ့သို့ မာကျော တောင့်တင်းလာကြ၏။ ရွက်ဖျားများကလည်း ချွန်မြစူးရှ လာကြကာ ထိုသူ၏ ရင်ဘတ်ကို တကယ်

သန်လျက်သွားပမာ ထိုးခွဲလိုက်ကြသည်။

ထိုသူသည် ကြိပင်အောက်ချေသို့ ပစ်လဲကျသွား၏ ။

အရိုးပြိုင်းပြိုင်း သူရင်အုံမှာ ကြိရွက်များ၏ ထိရ လှီးဖြတ်မှုကြောင့် သွေးရဲရဲ ဖြစ်သွားသည်။ ကြိရွက်တွေကတော့ သူရင်ကို လှီးဖြတ်ကာ ဒဏ်ရာ အနာတရ ဖြစ်စေပြီးနောက် ပကတိ ပြန်လည်ငြိမ်သက် သွားကြတော့သည်။

ထိုသူမှာကား ရင်အုံမှ သွေးစို့စီးကျနေသည်ကို အမှုမထားနိုင်ဘဲ လဲကျနေရာမှ ရုန်းကန် ထပြန်၏ ။ ထို့နောက် နောက်ထပ် ကြိပင်တစ်ပင်ရှိရာသို့ လက်ကမ်းပြန်၏ ။ သည်တစ်ခါ ပိုဆိုးတော့သည်။ ကြိပင်၏ အရွက်များက လက်နက်စကြာသစ်တစ်ခု၏ အသွားများနှယ် ဝှစ်ခနဲ ဝှစ်ခနဲ ပွင့်ထွက်လာကာ သူ၏ ပုခုံး၊ လက်မောင်း၊ လက်ဖျံ၊ လက်ဖဝါး တို့ကို ထိုးစိုက်ခွဲဖြတ်လိုက်ကြသည်။ သွေးတွေမြင်မကောင်းတော့။ ထိုသူထံမှ နာကျင်စွာ အော်ဟစ်ညည်းညူသံ များ ထွက်ပေါ်လာ၏ ။ ကြိတောအောက်ခြေတွင် လဲကျရာမှ လူးလိုမ့်နေသည်။ မျက်ရည်ပူတွေက နီရဲချူန်းစပ် မျက်ခွံအောက်လွှာမှ စီးဆင်းလာကြသည်။ ပါးစောင်မှလည်း သွားရည် တမြားမြား သူအော်ဟစ်၏ ။

‘ကြိကလေး တစ်ဆစ်လောက် စားချင်တယ်၊

ကြိကလေးတစ်ဖတ်လောက် ဝါးပါရစေ၊ ကြိရည်ချိုလေး တစ်စက်လောက်ပဲ ဖြစ်ဖြစ် သောက်ပါရစေ၊ ငါသေရတော့မယ်၊ ငါ့ဗိုက်ထဲမှာ ပူလောင်နေပြီ၊ ငတ်လွန်းလို့ပါ၊ ငတ်လွန်းလို့ ဆာလွန်းလို့ သေရပါတော့မယ် ကယ်ကြပါ ကယ်ကြပါ’

သူ၏ အော်ဟစ် ညည်းညူသံကို ကြိပင်များက တုံ့ပြန်လိုက်ကြ၏ ။

သို့သော် တုံ့ပြန်လိုက်ပုံမှာ...

ကြိရွက်တွေက ဓားမြှောင်သွားနှယ် သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို နေရာ အနှံ့ မွန်းကြသည်။ ကြိရိုးတွေက

ဝါးရင်းတုတ်များနှယ် တဖုံးဖုံး ရိုက်နှက်ကြသည်။ ကြိဆစ်တွေက ယန္တရား ခွေးသွားစိတ်များနှယ် တဂျစ်ဂျစ် တရှဲ့ရှဲ့ ပွတ်တိုက်ကြသည်။

“ကယ်တော်မူကြပါ...ကယ်တော်မူကြပါ”

ရာဇဂြိုဟ်ပြည်တွင်းသို့ ဆွမ်းခံကြွတော်မူလာသည့် ရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန် မထေရ်မြတ်သည် ကြံတောအနီး ဖြတ်သန်းခိုက် ထိုအော်သံကို ကြားတော်မူလေသည်။ ရေထဲ၌ နေသော ငါးကို ကုန်းပေါ်ပစ်တင်လိုက်သလို ခက်ခဲစွာ အသက်ရှူရင်း မောဟိုက်နာကျင်နေသော သွေးသံရဲရဲ။ ထိုသူအနီးတွင် မထေရ်မြတ် ရပ်တော်မူ၏ ။

“အရှင်ဘုရား၊ ကယ်တော်မူပါ ဘုရား၊ ဟောဒီအရည်ရွှမ်းလဲ့ ချိုမြဝင်းအိနေတဲ့ ကြံပင်တွေကို တပည့်တော် ပိုင်တာပါ ဘုရား၊ ဒါပေမယ့် တပည့်တော်မှာ ဆာလွန်းလို့ ကြံလေးတစ်ပင်၊ တစ်ဆစ်လောက်ချိုးဖဲ့ပြီး စားမယ်၊ ခုတ်လိုက်တိုင်း ကြံရွက်တွေ၊ ကြံရိုးတွေ၊ ကြိဆစ်တွေက တပည့်တော်ကို ဓားသွား၊ လှံသွား၊ သန်လျက်သွားများလို ခုတ်ဖြတ် ထိုးစိုက်ကုန်ကြပါတယ် ဘုရား၊ တပည့်တော်မှာ ကြံတောကြီးအလယ် နေရပေမယ့် ကြံရည်တစ်စက်မှ မသောက်ရဘဲ ငတ်မွတ်ဆာလောင်ခြင်း နဲ့ သေရပါတော့မယ် ဘုရား”

“တပည့်တော် ဘယ်လိုဖြစ်ရတာ ပါလဲ ဘုရား၊ ကယ်တော်မူပါ ဘုရား၊ ဒီကြံတွေကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့ တပည့်တော် စားသုံးရပါ့မလဲ ဘုရား”

အရှင်မဟာ မောဂ္ဂလာန်မထေရ်မြတ်ကြီးက ကြံတောထဲမှ ထိုပြိတ္တာ၏ အတိတ်ကိုဆောင်တော်မူလေသည်။

“ဒကာ ပြိတ္တာ၊ သင်ဟာ ပြီးခဲ့သည့် ဘဝမှာ...

ကြံစည်းကို ပန်းပေါ်ထမ်းလျှက်၊ တစိုက်စိုက်လျှောက်ခဲ့သည်။ သူ့ကြံပင်တွေက ရာဇဂြိုဟ်မှာ အကောင်းဆုံး၊ အချို့ဆုံးဟု နာမည်ရသည်။

အစဉ်အဆက် မျိုးရိုးကလည်း ကြံတောင်သူ ဖြစ်သည့်အတိုင်း သူ့လက်ထက်မှာ ကြံက ပို၍ စီးပွားဖြစ်လာသည်။ သူ့ကြံစိုက်သည့်မြေကပဲ ကောင်းလို့လား၊ သူ ကိုယ်တိုင်ကပင် လက်ဆိပ်ပြင်း၍ လား မသိ။ သူ့ကြံခင်းမှာ ထူးထူးခြားခြား အောင်မြင်လှသည်။

ကြံလုံးကြီးတွေ တုတ်ခိုင်သည်နှင့်အမျှ အရည်ချိုချိုတွေက ရွမ်းမြဲပြည့်ဝကာ၊ လေးလေးပင်ပင်လှလှသည်။ သူ့ကြံတွေက အရင်းအဖျားနှစ်ဌာန စလုံးမှာပင် အချို့ရည်ကဲသည်။ ညိုမောင်းသော ကြံစည်းတွေကို အခွံနွာမပေးခင်ကတည်းက အချို့နံ့ တသင်းသင်း။ ရာဇဂြိုဟ်မှာ သူ့ကြံက နာမည် အကြီးဆုံးဖြစ်သည်။ အနံ့အရသာနဲ့ ပြည့်စုံပြီး တစ်ဆစ်တစ်ပိုင်း စုပ်စားရုံမျှဖြင့် အာသာပြေသည့် ကြံမျိုးချို။

ပြောစရာ တစ်ခုရှိသေးပုံက သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ကြံကြိုက်သူ ဖြစ်သည်။ သူ့ကြံတွေကို သူ့ကိုယ်တိုင် ခုံခုံမင်မင် ရှိသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ယခုလို ကြံစည်းကို ထမ်းအသွားမှာ လက်တစ်ဖက်က သူ့ကြံသူကိုက်ဖဲ့စုပ်ယူ စားသုံးတတ်သည်။ တရွမ်းရွမ်း ကိုက်စားရင်း သူ့ကိုယ်သူ ပီတိ ဖြစ်နေဆဲ။

နောက်ကျောဘက်ဆီမှ ကလေးငိုသံ ကြားလိုက်ရ၏ ။

“အသပြာမပါလာဘူး သားလေးရယ် နောက်တော့မှ ဝယ်ကျွေးပျံ့မယ်”

လူကြီးသံ တစ်သံကိုလည်း ကြားရသည်။

ကလေးငိုသံနှင့်အတူ ဗလုံးဗထွေး ပူဆာသံက ပေါ်လာနေ၏ ။

“အခု စားချင်တယ်၊ သား အခု စားချင်တယ်၊ ကြံစုပ်ချင်တယ်”

“အသပြာ တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မရှိလို့ပါသားရယ်၊ အဘနောက်တော့ ဝယ်ကျွေးပျံ့မယ် အခုဟာက”

“ဟင့်အင်း...ဟိုလူကြီးဆီက တောင်းပေးပါ”

ကြံစည်းကိုထမ်းလျက် ကြံစုပ်လျက် ရှေ့မှ တစိုက်စိုက်သွားနေသော သူ့ခြေလှမ်းများ တုံ့ခနဲဖြစ်သွားပြီးမှ ခပ်သွက်သွက် ကြီး လှမ်းလိုက်၏။ နောက်က သားအဖကို မြန်မြန် မျက်ခြေဖြတ်ထားခဲ့မှ၊ ငါ့ကြံတွေမှာ အန္တရာယ်တွေ ပေါ်လာပြီ။ ဟင်...ဈေးကောင်းကောင်းနဲ့ ရောင်းဖို့အရေးမှာ အလကား အနှောက်အယှက် ဝင်လာတယ်။ ခပ်သုတ်သုတ် ကလေးဟေ့။

သို့သော် ကလေးငိုသံ၊ ပူဆာသံနှင့် လူကြီးလုပ်သူ၏ ချောမော့ သံက ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါလား၏။ ကြံစုပ်ချင်တယ် တောင်းပေး တောင်းပေး အခုတောင်းပေး”

“အဟမ်း... နောင်တော်ကြီးခင်ဗျာ”

လာပြီ... သူထင်သည့်အတိုင်းပါပဲ အရေးထဲ၊ သူတောင်းစာလို သားအဖနဲ့ တွေ့ရပြီ အသာပြာတစ်ပြား တစ်ချပ်မှ မပါဘူးတဲ့၊ တောင်းစားမယ့် သူတွေလေ။ မကြားချင် ဟန်ဆောင် သုတ်သုတ်လျှောက်ဟဲ့။

“နောင်တော်ကြီး ခင်ဗျာ၊ နောင်တော်ကြီးဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်မှာ အလွန်ကောင်းတဲ့ ကြံခင်းပိုင်ရှင်ဆိုတာ ကျွန်တော်သိနေပါတယ် ခင်ဗျာ”

မျက်နှာလို မျက်နှာရ လုပ်နေပြီး၊ မကြားဘူးဟေ့၊ မသိဘူးဟေ့...

“ကျွန်တော်တို့ သားအဖ အခု ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်ကို သွားမလို့ပါ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်မှာ ဆင်းရဲလှတာမို့ အသပြာ တစ်စေ့မှ မပါခဲ့ပါဘူး၊ ကျွန်တော်သားလေးက အခုမှ အရေးထဲ ကြံစုပ်ချင် ရှာလွန်းလို့”

“ကြံစုပ်ချင်ရင် လဲသေလိုက်”

ကလေးငိုသံက စူးစူးဝါးဝါး ထွက်ပေါ်လာ၏။

“နောင်တော်ကြီးရယ် တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ၊ သားကလေးရဲ့”

စိတ်ထဲမှ တောက်တစ်ချက် ခေါက်လိုက်၏။ လူကြီးမင်း၏ တဖွဖွ နားပူသံ၊ ကလေး၏ တစာစာငိုကြွေးသံကို နားမခံနိုင်တော့။

“ငတ်လဲ ငတ်ပါ့ဟာ၊ ကိုင်း...ရော့ရော့၊ ဒီလောက်ငတ် ကြီးကျတဲ့ဟာတွေ”

လက်ထဲမှ သူ ကိုက်စုပ်လက်စ ကြိဆစ်ကို နောက်ပြန်ပစ်ပေးလိုက်၏။ မြေကြီးပေါ် ဖုတ်ခနဲ ကျသွားသံ ကြားလိုက်ရသည်။ အဲဒီ မှာ ကောက်စားပေရော့။

*

“ဒကာ၊ သင့်မှာ ကြွင်းကျန်ရှိနေတဲ့ ကုသိုလ်ကံကြောင့် ယခုဘဝမှာ တစ်ဆယ့်ရှစ်ကရီ သမျှသော မျက်စဉ်းညို မဆင်းလဲရှိသော ကျည်ပွေးရိုး ပမာဏရှိသော အရည်ချိုမြ ခိုင်ဖြိုးလှသည့် ကြိပင် ကြိတော ကြီး ဖြစ်ပေါ်လာတယ်။ သို့သော် ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်ကို သွားမည့် ဥပါသကာ သားငယ်လေး၏ ဆာလောင်မွတ်သိပ်သော ဆန္ဒကို မထိမဲ့မြင်ပြုကာ ငေါက်ငမ်းဆဲဆိုပြီး ကြိတစ်ဆစ်ကို နောက်ကျောအားဖြင့် လှည့်ပစ်ပေးလိုက်သော ကံကြောင့်၊ သင်ဟာ ယခုလို ဆင်းရဲအတိ ပြီးတဲ့ ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးတဲ့ ပြိတ္တာ ဖြစ်လာရပေတယ်”

“မှားခဲ့ ပါပြီ အရှင်ဘုရား၊ သံဝေဂဘကြီးစွာနဲ့ ထိပ်လန့်တုန်လှုပ် နောင်တရပါပြီ ဘုရား၊ တပည့်တော်အဖို့ ဒီကြိတစ်ဆစ်မျှကို ယခုစားသောက်နိုင်အောင် ဘယ်လိုပြုရပါမလဲ အရှင်ဘုရား”

“ဒကာ ကြိတောထဲဝင်ပြီး ကြိတို့ကို နောက်ပြန်ယူပါ၊ ကြိပင်များ ကို ကျောဘက်မှသာထားပြီး ချိုးဖဲ့ယူပါ၊ ဤသို့အားဖြင့် သင်အလိုရှိတိုင်း စားရပေတော့မယ်”

ပြိတ္တာခများ ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားရှာ၏ ။

အရှင်မဟာ မောဂ္ဂလာန်မထေရ်မြတ်ကြီး မိန့်မြွက်တော်မူသည့် အတိုင်းခက်ခဲပင်ပန်းစွာသာပင် နောက်ပြန်လှည့်ချိုးယူသောအခါမှ ကြံကို စားခွင့်ရလေတော့သည်။

ပြိတ္တာဘဝမှ သေလွန်၍ ကံအလျောက် တာဝတိံသာသို့ ရောက်ခဲ့သည့်တိုင် ထိုကြံတောထဲမှ ပြိတ္တာ၏ ဖြစ်ရပ်သည် ပြောစမှတ် ဖြစ်သွားလေသည်။ ဤအကြောင်းကို အရင်းခံလျက် ဘုရားရှင်ဟောကြား တော်မူသော ဒေသနာတော်များကို ကြားနာရသူတို့မှာကား မတွန့်မဆုတ် ကောင်းသော သဒ္ဓါစိတ်၏ အာနိသင်ကို နားလည်သဘောပေါက်ကြရလေသည်။

(စူဠဝဂ်-ဥစ္ဆုပေတဝတ္ထုတော်)

*